

Jag är en flexibel, ansvarstagande, prestigelös och initiativrik person som älskar att samarbeta och organisera

Mormor låg död och stank i klädkammaren, men än hade hon tid. Gott om tid. Ingen panik. Tur att hon var så ordentlig och hade koll på allting. Det här var det bästa hon gjort, det här skulle gå bra.

Arbetsförmedlingen var inhyst i ett pampigt jugendhus, tunga portar, djupa trappsteg i marmor och en dammig reception. Hon förväntades ta kölapp och stå i givakt. Vid 92 klev hon fram och sa sitt personnummer. Kvinnan bakom disken tog av sig glasögonen och lade dem på skrivbordet med skalmarna kokett korslagda. Sådär brukade mormor också göra, tänkte hon irriterat. - Och du behöver hjälp med?

- Egentligen en helt annan sak, men här är jag väl för att söka jobb, eller?
- Det är den vanliga anledningen. Kvinnan lät blicken vandra uppför slipsen mot de svartmålade läpparna över den piercade näsan och in i ögonen.

Hon tittade upp i taket, följde stuckaturens vindlande gång och sa:

- Jag behöver ett jobb så jag kan lämna den gamla kvinnan bakom mig.

Receptionisten log.

- Det är ett gott tecken att vilja gå vidare i livet. Du ska få prata med handläggare Andersson.

Hon köpte kaffe, Klorin, sopsäckar och en påse mandelkubbar i affären på hörnet. Även om mormor inte var storväxt var sopsäcken för liten. Mormor betraktad som ren kroppsmassa hade fått plats, men nu är en människa irrationellt strukturerad med hänsyn till anpassningsförmåga i en sopsäck, likstelheten var dessutom spiken i kistan för förpackningsprojektet. Hon gjorde kaffe och åt upp alla kakorna. Det var det som kubbarna gjorde med käften som hon var ute efter. Fanns inget så bra som mandelkubbar. Med tanke på kaloriintaget fick hon dock inte äta någonting mer nu förrän i morgon efter klockan 12, men det skulle gå bra. Bara bra.

Pensionen visade sig på mormors bankkonto och hon förde över en del av beloppet till sitt eget. Bra hon övertalat mormor skaffa bank på nätet, och instruerat henne hur man gjorde. Mindre bra mormor inte ville ha plastkort utan envisades med att gå till bankkontoret och ta ut kontanter i luckan. "Så vet de att jag lever" hade hon sagt. Men räkningarna gick bra att betala genom autogiro, det hade hon gått med på. Datorn hade varit mormors egen idé. "Så kan jag prata med Gustaf i

Australien". Gustaf. Hon hade inte bestämt sig om hon skulle upprätthålla deras kontakt eller bara dra ur den sistnämnda.

Hon behövde ett jobb. Vara hemifrån några timmar varje dag och bygga upp ett kapital som hon till sist kunde lämna landet med. Så såg planen ut. Det här var hennes bästa idé. Mormors hem var inte värt mycket, inget att vänta på att hon skulle få arva även om hon skulle få allt nu när de andra också var döda. Det här var bättre.

- Hon hade ju ändå dött, sa hon till personen framför sig i kön.

- Förlåt?

- Det är bra.

- Står du och berättar handlingen i filmen jag ska hyra, va faen är det med dig?

- Nej, det är inte där, det är hemma på andra våningen.

- Sångern från andra våningen heter den. Var där någon som dog?

- Ja, hon fick ett astmaanfall och kvävdes, tror jag. Kanske var hjärtat också.

- Det minns jag inte, hej då.

-Vad säger du om att börja med couching och så utreder vi under tiden var det kan vara framgångsrikt att söka praktikplats för dig?

- Ja alltså jag hade ju tänkt mig ett jobb.

- Alldeles rätt och det här är vägen tillbaka in i samhället igen!

- Men jag vill ha ett jobb så jag kan ta mig ut. Liket i garderoben har börjat lukta, jag måste iväg!

- Alldeles rätt tänkt. Ett nytt jobb är vägen ut ur fastlåsta döda positioner. Här ska vädras ut skelett ur skåpen. Det kommer att gå så bra.

- Ja alltså nu är det skinn kvar på benen.

- Ajaj, inte vara sentimental och hålla fast vid gammal trygghet utan nu ska du släppa taget och låta det som varit vila i frid så ser du att du snart flyger igen.

- Precis så tänker jag också, bra att du förstår mig. Jag vill ju till Barbados!

Grannen stod i svalen, fumlade med nycklarna, tittade i smyg när hon kom upp för trappan. Hon gnolade på låten i snäckan, log, öppnade vant dörren, vände sig om och vinkade och sa:

- Mormor är sjuk, hon hälsar.

Ikväll skulle hon få äta tre dubbla knäckebröd med isbergssallad mellan. Mackorna växte också i munnen och sög upp all saliv. Bra.

Hon tittade varje dag i Platsbanken: Vi söker dig som inte är rädd för att hugga i, som trivs med att befinna dig mitt i smeten och som älskar att samarbeta. Det där är ju jag, tänkte hon. Men de kräver civilingenjörsutbildning också, det var synd. Vi vill att du är flexibel, bra på att organisera och ta initiativ, prestigelöst kan ingå i arbetsgrupper och på ett ansvarsfullt sätt effektivt genomföra de ålagda uppgifterna. Trappstädning i en annan stad, det går jag back på för resorna kostar för mycket i förhållande till lönen. Hon visste dock att hon måste söka ett visst antal jobb inför nästa couch-möte. Så hon sökte båda.

-Jaha, det var framåt gjort av dig, verkligen bra!

- Jag har ingen civilingenjörsexamen.

- Det gör ingenting, bara sök, tänk positivt.

- Jag behöver hjälp med det personliga brevet. Vem ska man vara där ?

- Du ska skriva så positivt som möjligt och i korta ordalag om dig själv. Fokusera på vad du tror arbetsgivaren vill veta.

- Men jag är bara jag inuti, jag är ju inte jag utanför mig själv. Vad vill de veta? - Intressen, personlig läggning, sociala omständigheter, lite så där bara. Som ifall du skulle presentera dig för någon på en fest, vad skulle du säga då.

- Jag har aldrig varit på en fest. Men det händer att försäljare ringer på och vill sälja dammsugare eller försäkringar och då brukar jag säga något om hur jag har det så att de ska förstå, det är ju viktigt.

- Jaha, vad säger du då?

- Att jag har mensvärk, att min mormor ligger död i klädkammaren och att jag hoppas att jag är på Barbados snart, så jag behöver nog ingen dammsugare eller försäkring.

- Jaha, du. Jasså. Ja, men skicka iväg jobbansökningarna utan personligt brev, det går bra det också. Ju mindre att läsa desto bättre, tror jag. En del saker kan ju få växa till sig. Under tiden ska du kanske gå en kurs i stället?

- Charkuteri!

- Skulle du vara intresserad av det? Det är ju jättehärligt, du är ett föredöme av flexibel kapacitet.

- Skulle vara bra att lära sig stycka kött. Lårbenen verkar vara ett problem annars.
- Jag kan ju se om jag kan ordna en praktikplats för dig på slakteriet här utanför, skulle det passa?
- Hemskt gärna.

I kväll fick hon äta en liter glass och det såg hon fram emot. Hon fes hemskt illa av det bara och sist hon hade ställt sig på balkongen hade de ovanför gapskrattat och bett henne att för jävulen gå in för de ville inte dö än.

Hon överförde lite mer pengar.

Grannens brevlåda vippade när hon gick förbi. En gång hade det ringt på dörren och när hon trippat bort till spionögat såg hon granntanten. Kunde bli problem. Klädkammaren luktade än inte värre än hennes glassfisningar, men hon behövde få veta hur lukt och sönderfall skulle utvecklas och hon visste inte var hon skulle vända sig. Rättsläkare och polis visste sådant alldeles säkert, men de skulle ställa frågor. Hon kunde förstås säga att hon skrev en deckare och ville ha den verklighetstrogen. Kanske kunde hon hitta något på nätet. Hon hade tid. Det här gick jättebra. I morgon skulle hon träna på ett personligt brev ändå. Kunde vara bra att ha för framtida behov.

Hon köpte en wunderbaum med grandoft och hängde in i klädkammaren. Stod i dörröppningen och sniffade och fnissade om vartannat. Gick ner till kvartersaffären igen.

- Vilken wunderbaum är bäst när nån har dött?
- Du menar gamla sopor och så.
- Nä, jag menar gamla mormor.
- Haha, ja du kan väl ta liljekonvalj, rätt stark doft av en blomma gamla självdöda tanter brukar gilla så den fixar säkert vad det nu är som nu luktar illa i bilen.
- Det är i klädkammaren, men jag tar den ändå, jag tar ett par stycken.
- Ta det lugnt, öppna inte mer än en åt gången, liket kan vakna! Skämt åsido så kan det irritera om du har för många på gång samtidigt.
- Tack för rådet.

Gick hem, fes i trappen så en brevlåda åkte igen. Öppnade tre liljekonvalj och två till granskog och

hängde in. Drog sopsäcken över kroppen. Satte sig vid mormors dator där Gustaf troget väntade på kontakt. Började skriva: ”Jag är en flexibel, ansvarstagande, prestigelös och initiativrik person som älskar att samarbeta och organisera. Jag kommer från en stor familj där alla vi syskon har sökt oss till ledande positioner inom affärslivet. Min man jobbar inom FN och vi bor, förutom i Sverige även i Schweiz och på Barbados.”

Hon visste det hette i Barbados, men trivdes bättre med på Barbados, det fick vara nog med att anpassa sig. Det var tufft nog att söka jobb, det tärde på själen att se sig som arbetslös. Hon kom helt av sig hela tiden med vem hon var och varför det och andra viktiga frågor. ”Vi har valt bort barn för att kunna koncentrera oss på golf och karriär. Jag har 140 par utsökta märkesplagg i en av salongerna (inte klädkammaren för där ligger mormor och jag vill inte mina kläder ska börja lukta) och tillåter mig att äta 1650 kalorier per dygn. Jag ser fram emot att arbeta hos er, kan börja omgående.”

Det här går bra, tänkte hon. Bara bra.

Nu ringde det på dörren igen. Bäst att ignorera. Det var enklare med Gustaf. Australien var långt borta. Barbados också. Hon längtade. Varför inte bara resa iväg och låta autogiro fixa pension in och hyra ut? När allt väl uppdagades hade hennes kriminella aktivitet krympt till försumbarhet i sammanhanget och det gick kanske inte att konstatera att mormor hade dött innan hon reste.

Städades mormor däremot bort ur lägenheten levde hon fortfarande och då kunde pengarna fortsätta lyftas. Hon kunde skicka vykort till grannen från mormor som behandlade sin astma på annan ort ett tag. En praktikplats kunde alltid vara bra att ha så hade hon alla dörrar öppna. Behövde inte bestämma någonting än.

- Så bra att du skrivit ett personligt brev, det tar arbetsgivare väldigt positivt på. Får se. Handläggaren stavade sig igenom texten.

- Jaha, jaha. Bra, bra. Om jag får ge dig ett råd så är det att ta bort skämtet där.

- Vilket?

- Parentesen om mormor. Det är inte så framgångsrikt att skriva roligheter, de kan lätt missförstås. Skämt blir lätt skämda också, ha ha.

- Och börjar lukta, precis som mormor?

- Ja, exakt. Du är rolig, du. Men så tråkigt är det att det personliga brevet bör hålla sig till sanningen så bort med mormor. Sedan funderar jag på om det är nödvändigt att du anger alla dina bostadsorter, det kan ju framstå som om du inte riktigt är öppen för att arbeta så mycket här i Sverige, bor du

verkligen, till exempel, så mycket i Barbados att du måste berätta det?

- Jag bor där inte alls så mycket som jag skulle vilja.

- Men då så, då stryker vi det. Ser genast mycket bättre ut. Lycka till nu med att söka fler jobb. Och glöm inte vad alla arbetsgivare vill se i det personliga brevet.

- Du menar ” Jag är en flexibel, ansvarstagande, prestigelös och initiativrik person som älskar att samarbeta och organisera”?

- Just det, å det kommer att gå så bra för dig!

- Det var det sista mormor också sa, tyvärr har det ju inte gått så bra för henne, men hon har i alla fall fortfarande sin pension.

- Men då kan hon inte ha det bättre. Och så har hon ju dig!

- Just precis, hon har mig och jag har henne.

- Men då säger vi så tills vidare.

- Visst. Jag klarar mig. Det här går bara bra.

- Tänk om fler vore så positiva, då såg det här samhället annorlunda ut.

- Ja, det vore väl rätt folktomt, alla hade väl flugit till Barbados.

Jag intygar att jag som författare innehar alla rättigheter för texten:

Anna-Mi Wendel
Slussbrovägen 10
18441 Åkersberga

amwwendel@gmail.com

0735 12 93 03